

TRANSCRIPCIÓ DE LA INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA EN EL DEBAT SOBRE EL DESPLEGAMENT DE L'ESTATUT

28 de març de 2007

El president

Senyor Miquel Iceta... *(pausa)*, té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies...

(Persisteixen els aplaudiments.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, els prego que deixin continuar el debat.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, si algú tenia cap dubte suposo que s'ha esvaït: a Convergència i Unió com vagi el desplegament de l'Estatut li importa un rave. *(Remor de veus.)* L'únic que li interessa és acabar com més aviat millor amb el Govern de Catalunya. tant és així que fins i tot els costa dir «president Montilla». S'atasquen. Per cada vegada que diuen «president de la Generalitat» li diuen dues vegades o tres «senyor Montilla». *(Persisteix la remor de veus.)* I a mi em sap greu, no perquè no sigui senyor, sinó perquè mai no deixa de ser el molt honorable president de la Generalitat. Però aquí s'ha parlat molt de què fa perdre prestigi a la política. Doncs és molt senzill *(l'orador mostra a la cambra unes fotocòpies)*: «Mas emplaça els partits a no canviar ni una coma del redactat quan vagi a Madrid.» «Mas avisa que dirà “no” a l'Estatut si recull el dictamen del Consell Consultiu.» «CiU sólo aprobará un *nou* Estatut que reconozca la soberanía fiscal de Catalunya.» «Mas adverteix que CiU no aprovarà l'Estatut sense l'autodeterminació.» «Mas exigirá que l'Estatut incluya el concierto económico para que no sea un “farol”.» Aquest se'n pot considerar continuació: «Mas advierte que CiU no apoyará el Estatuto que no incluya el concierto económico.»

Saben què passa...? I perdonin –i me n'excuso– si només he agafat exemples del senyor Mas, perquè probablement molts polítics quan pugen a aquesta tribuna sostenen coses que saben que tenen molt poc a veure amb la realitat, amb les possibilitats reals i encara menys amb l'interès real del nostre poble. I veuran... Diran: «Ostres, avui l'Iceta s'ha enfadat.» Mirin, una mica sí, els ho he de dir. (*Remor de veus.*) Els ho he de dir perquè em sap greu quan es vol manipular la història, quan es vol pretendre que només des d'una visió, per àmplia que sigui – que no ho és–, es pot interpretar el país, el seu interès i com es defensa l'autogovern.

Vostè ha dit coses, senyor Mas, que no són veritat. I segurament no vull interpretar que vulgui mentir, sinó que potser alguna dada no la té, però jo la hi proporciono amb molt de gust. Per exemple, vostè ha dit: «L'Estatut de Catalunya es va aprovar contra el criteri de l'avui molt honorable president de la Generalitat.» Fals. El vam fer venir dels Estats Units –ho vaig dir jo des d'aquesta tribuna en el moment de votar el Títol VI, del finançament; està a les actes– perquè qui va donar la instrucció de vot al Grup Parlamentari Socialista va ser el seu primer secretari.

Però li diré més: s'ha fet un embolic amb qüestions de les aritmètiques. Sap que per aprovar l'Estatut aquí feien i fan falta dos terços i, per tant, sense el PSC tampoc no s'aprovava?

Tres: es diuen coses que a vegades... Miri, el Parlament de Catalunya ha aprovat en, em sembla, tres ocasions unes resolucions demanant que es creï el domini d'internet que es diu .ct. Bé, això..., com algunes de les coses que s'aproven aquí, tothom sap que no són possibles, però, com que queden bé, doncs es fa i després, grans discursos. El que s'ha aprovat és el domini d'internet que es diu .cat, gràcies, entre d'altres coses, a una carta de l'avui president, llavors ministre, dient que el Govern espanyol no tenia cap inconvenient a aquest reconeixement.

I dirà: «I això, què hi té a veure?» Com vostè ha dedicat el seu debat, el seu temps d'or per defensar l'Estatut i el seu desplegament, a intentar desprestigiar el president de la Generalitat i el Govern de la Generalitat, a negar-los legitimitat i l'impuls que han de donar a l'Estatut, he començat així. Però no volia començar així. Els deia, els volia dir que em venia molt de gust prendre per primer cop la paraula en un debat d'aquestes característiques. Els volia assenyalar que, en el nostre judici, aquest debat és prematur –ho ha dit el conseller Saura–: l'Estatut es va començar a desplegar quan hi havia nou Govern perquè entre l'aprovació de l'Estatut i el nou Govern l'oposició va dir que no es fes. I li ho he de dir: jo vaig fer declaracions dient que em semblava assenyada aquesta posició. Només és per dir que fem un debat sobre desplegament quan només portem quatre mesos de desplegament.

Se'ls han fet llargs, quatre mesos, i ho entenc, però els demano que entenguin que a nosaltres vint-i-tres anys se'ns van fer llarguíssims. (*Remor de veus.*) I, com els deia, el motiu del seu debat, de la seva intervenció és una malfiança –la paraula potser no és «congènita», «innata», diguin-ne com vulguin– sobre la capacitat d'alguns que no siguin vostès d'interpretar l'interès del país, d'aplicar les seves lleis i de defensar els interessos dels seus ciutadans. Crec que massa anys de confusió entre partit, país i govern els han portat a vegades a alguns extrems que no... Els en posaré un exemple. Vostè diu, quan el Govern no planteja un recurs d'inconstitucionalitat contra una llei perquè es considera que ha envaït competències, o que el Consell Consultiu considera que s'envaeixen competències: «Es traeix Catalunya.» Quan ho feia el Govern de Convergència i Unió es devia estar traint l'Alguer, posem per cas. Però resulta que les mateixes actituds o fets, per uns o altres, tenen una valoració política diferent perquè hi ha un prejudici d'entrada. Quan Convergència i Unió no presentava un recurs ho feia «pel bé de Catalunya», és evident.

De totes maneres, jo crec que ha quedat demostrat que des d'altres majories és possible també intentar defensar l'interès de Catalunya. De fet, tenim un estatut, quan es va fer..., una nova majoria. I vostè, senyor Mas, diu..., i té raó i jo li ho he

reconegut en diverses ocasions i ho torno a fer avui: sense vostè –ja no dic només «sense vostès», parlo en singular– no tindríem estatut molt probablement. No em costa dir-ho. Però també vostè m’ha d’acceptar que si haguéssim fet cas als plantejaments de Convergència i Unió que abans he explicat tampoc no el tindríem, perquè alguns ens vam resistir a entrar en la subhasta, perquè alguns no vam acceptar que dir-la més grossa és el millor camí per defensar Catalunya.

Jo crec que vostès han pensat –i alguna raó potser tenen– que, com que a l’anterior legislatura el debat estatutari els va donar un protagonisme i a més va escurçar el mandat del Govern, podien tornar-ho a intentar en aquesta legislatura a compte del desplegament. No els nego ni legitimitat ni que pugui tenir algun benefici aquesta estratègia. Ara,... sí que entendre que nosaltres no els ajudarem en això. No els ajudarem des d’un doble sentit, des de, per una banda, el legítim de supervivència política d’un govern, però, des d’altra, és que aquest Govern té com a una de les seves principals funcions, i del president, especialment, desplegar l’Estatut.

Per tant, si no ho fes estaria mancant a les seves obligacions com a president. En tot cas, nosaltres no negarem legitimitat catalanista a ningú –a ningú–, i m’adreço a tothom, fins i tot a aquests que costa veure’ls des d’aquí, a tothom. No, no neguem. Ara, (*remor de veus*) perdó, ara sí, a ningú. Ara, és veritat que hi han coses que costen d’entendre. Per exemple, si el Govern de Catalunya, en exercici de les seves competències, com a part personada –que és– davant del Tribunal Constitucional, fa una determinada actuació en defensa de l’autogovern de Catalunya, no entenem que, des del primer partit de l’oposició, es posi en dubte aquesta actuació. I tampoc hem entès –i ho vam dir llavors, i ho dic ara– que vostès hagin entès que la millor manera de servir al desplegament de l’autogovern és atorgar a la seva representació en el Consell [d’Impuls i Seguiment del desplegament de l’Estatut] un rang molt diferent al de la resta de grups parlamentaris, la resta, no només els del Govern, sinó també altres grups de l’oposició.

Jo crec que la intervenció del conseller Saura ha posat de relleu el que evidentment

és així, que és que el Govern està fent bé la seva feina, des del punt de vista del desplegament, amb celeritat, amb eficàcia. Hi han posat diversos motius, diversos elements, fins i tot l'arrencada de la reforma de la Llei del Tribunal Constitucional.

Vol dir això que el desplegament de l'Estatut serà senzill i no toparà amb obstacles? Segur que no. Ningú està en millor posició que Convergència i Unió per conèixer les dificultats d'aquest procés. Sols Convergència i Unió té una experiència de vint-i-tres anys de desplegament d'un Estatut que no es va desplegar del tot. I, òbviament, no estic dient que Convergència i Unió fos l'única ni tan sols la principal responsable que no s'arribés fins al final. Sols dic que vostès estan en millor situació que qualsevol dels altres per veure quin és el nivell de complexitat d'aquest procés.

I, per tant, entenguin que nosaltres no entenguem que precisament de vostès vinguin exigències i presses d'un procés, que vostès millor que ningú saben el difícil que és.

La gestió de l'aeroport, per exemple. Quan algú sent parlar de l'aeroport, si ens veiés algú des de fora potser podria pensar que l'aeroport és d'ahir, i no, jo m'ho he mirat, no ho sabia. Recordava que la meva àvia em parlava de l'aeroport de Muntadas però pensava que era... No, doncs, tenia raó la meva àvia. La pista principal de l'aeroport és de l'any 48, i l'any 49 es va inaugurar un aeroport, que es deia Muntadas, en honor d'un dels amos de l'Espanya Industrial que va morir a la Guerra Civil mentre combatia amb l'aviació franquista. I fins i tot vaig veure que això no és el primer precedent, ja abans hi havia un aeròdrom que es deia La Volateria, perquè allò dels ànecs de l'estany de la Ricarda es veu que ve de temps, que s'havia creat l'any 1916 per una empresa que es deia Pujol, Comabella i companyia.

Per què els dic això? Home, perquè jo no dubto de la importància de l'aeroport, però fa molts anys que tenim un aeroport. I vostès han dit abans: «Escolti'm, és que..., abans no podíem perquè estaven governant amb majoria absoluta el PP o el

PSOE.» Amb dues excepcions: l'any 93 i l'any 96 els seus vots eren imprescindibles i no se'ls va acudir posar com a condició la participació de la Generalitat en la gestió de l'aeroport. No els faig cap retret. Probablement hi havien altres prioritats més importants, sols constato, perquè em fa l'efecte que s'està demanant a aquest Govern que resolgui en quatre mesos problemes que vénen de fa molts anys.

Ara, també els dic una cosa: aquest Govern obtindrà la gestió de l'aeroport i serà un aeroport de primera, amb el seu suport, que els hi afegeixo, n'estic segur. I també els faig una petita nota: efectivament, l'Estatut en això no ens empara. Ara, tots sabem per què, i hi han moltíssimes coses. Per exemple, avui la Generalitat, probablement, ja estaria gestionant tres aeroports: el de Girona, el de Reus i el de Sabadell, però vam voler –i és legítim– assegurar una cosa més important i vam decidir que no ens volíem comprometre només en això no fos pas que perdéssim l'altre. És a dir, «els uns pels altres la casa sense escombrar». Però és veritat que això era reivindicació central, i ho segueix sent. I els dic: em sembla bastant més important des del punt de vista de la prosperitat del nostre país que fem cas a com assenyala la societat civil catalana les seves prioritats que entrar en una subhasta si és millor una autodeterminació *light*, si el fet que ja estigui aprovada ens obliga a tornar-la a aprovar, o no, o si ser un estat a la Unió Europea ens donaria més aeroports.

Jo, francament, crec que la majoria de gent que ens veu des de fora diu: «Aquests s'han begut l'enteniment.» Ara bé, també els diré: jo vull defensar l'Estatut que tenim, i no ho va fer tothom quan calia. Ho vull dir. Aquest Estatut és ambiciós, si més no es pot mesurar la seva ambició per les resistències que ha aixecat. Que vostè té raó, hi ha una resistència –la més coneguda, que després m'hi estendré– del Partit Popular, però també hi ha sectors de l'esquerra espanyola que davant d'una ofensiva molt forta, com els agrada tant de dir, els tremolen les cames. També és veritat –també és veritat.

També és veritat que si la participació del referèndum hagués estat més alta i el suport més ampli, tindríem una mica més força. També ho és. I amb això és evident

que no els estic fent cap retret als que, des del primer moment, van donar la cara. Perquè és més difícil i requereix més coratge, a vegades, arribar a un acord que parapetar-se darrere una pancarta. I això ho sabem i ho compartim. Ara, no minimitzem els problemes que tindrà el desplegament. Vostès segur que no ho fan, perquè els coneixen bé; nosaltres no ho fem tampoc. No només pels problemes que tenim ara, podríem parlar d'un estat que ja fa tres-cents anys que sap quin pa s'hi dóna –i en Francesc Homs ens ho recordava molt sovint a les negociacions. Podem parlar també de la petja d'una dictadura no tan llunyana, podem parlar d'aquesta ofensiva del PP... Ara bé, jo sí que els demano una cosa, perquè, si no, els ciutadans tampoc..., acabaran no entenen res: no posem en el mateix sac l'ofensiva que està desfermant la dreta espanyola i l'actitud que està mantenint el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Cal que els recordi que el Partit Popular ni tan sols volia que l'Estatut fos admès a tràmit al Congrés dels Diputats? Cal que els recordi que el Partit Popular va recollir –diuen– milions de firmes –la de Superman inclosa– per convocar un referèndum il·legal? Ho dic perquè aquí molta gent s'exclama quan es parla de referèndums il·legals, però l'únic partit que ha recollit milions de firmes per convocar-ne un és el Partit Popular. Ara, lamentablement, tot s'encomana i ara es veu que hi ha una fal·lera per veure qui fa el referèndum, diríem, millor, no? (*Remor de veus.*)

Però, com encara veig que dubten alguns, els faré deu perles: «La reforma del Estatuto ha colocado a Cataluña en la situación de caos que precedió a la Guerra Civil», Aleix Vidal-Quadras; «El desafío al Estado es total y afecta a todas las instituciones del Estado, y digo a todas», José María Aznar; el «todas» aquest últim no sé si anava pel Rei o les forces armades..., no ho sé, no ho va deixar clar (*rialles*); «Corta vida va a tener esta farragosa y vergonzante declaración de independencia proclamada por buena parte de la clase dirigente catalana.» «Lo que pase en Cataluña afectará al País Vasco, porque el Estatuto catalán es el trampolín para el Plan Ibarretxe.» No els ho he dit, aquesta última, María San Gil, l'anterior, Jorge Trías Sagnier. «Nunca desde la transición habíamos estado en una situación tan peligrosa como la que estamos en la actualidad.», Ana Botella. «El Gobierno quiere

hacerle un traje a Carod y a Maragall para que le pueda servir también a ETA.», Javier Arenas –estem pujant. President de la Comunitat Autònoma de la Rioja: «Supone una amenaza; tenemos que ir a defender nuestro puchero y nuestras alubias.» Aquí queda dit (*rialles*). Puja «El Estatuto es fruto de la tregua de ETA en Cataluña.», Jaime Mayor Oreja. «ETA se convierte en el tutor de la reforma del Estatuto de Cataluña.», Ángel Acebes. Només els dic una, l'última, la del més moderat de tots, Mariano Rajoy: «En Cataluña se está haciendo con el castellano lo que en época de Franco se hizo con el catalán.»

Per tant, si us plau, no barregem, no situem en el mateix pla, no vulguem confondre l'opinió pública, perquè és veritat que a vegades els amics no ens ajuden prou però dels que s'han declarat obertament els nostres adversaris no podem esperar res.

Sense el suport del PSOE no hi hagués hagut Estatut. Sense la negociació que tots vam fer i que vostè va rematar, tampoc. Li he dit abans i li ho torno a reconèixer, perquè és que això és també una part de la veritat i una part essencial.

Ara, jo els recordava abans la meva intervenció aquí quan presentava el títol del finançament, i llavors els vaig dir: «El partit que corre més riscos és el PSC, perquè si això que aprovem aquí després no tira endavant, totes les mirades aniran cap al PSC, que serà el gran responsable.» Va tirar endavant, i ara els dic, amb la mateixa rotunditat: aquest Estatut es desplegarà. Trigarem més o menys, no vint-i-tres anys, però es desplegarà. Ara, això vol dir, és veritat, ferma –potser s'utilitza molt–, però lleialtat. I és veritat que no podem defugir que hi ha una colla de recursos davant del Tribunal Constitucional, i que haurà de fer una sentència i que d'aquesta sentència depèn el futur de l'Estatut.

Ho hem dit en moltes ocasions, no veiem cap sentit a situar-nos en el pitjor dels escenaris, ni tan sols sabem quan hi haurà sentència. I és obvi que una sentència que desvirtués l'increment de l'autogovern que es deriva de l'Estatut seria molt perjudicial per als nostres interessos, un cop molt fort, que potser portaria a molts a replantejar moltes coses. I és veritat que les institucions de l'Estat han de saber, la

societat espanyola en el seu conjunt ha de saber que darrere de l'Estatut hi ha la voluntat majoritària dels catalans, hi ha un desig d'entesa i de convivència, hi ha reclamació legítima i voluntat de compartir. Han de saber que un cop de porta a l'Estatut seria gravíssim, que és molt greu dir que la demanda de més autogovern que fa Catalunya no hi cap a la Constitució.

Els hem de dir que a la mà estesa del nostre país no es pot respondre des de l'agror o el perjudici, que una decepció de Catalunya seria també perjudicial per a Espanya, que a Espanya li convé una Catalunya amb més autogovern, amb més capacitat per desplegar el seu potencial emprenedor. Una decepció tan monumental com la que suposaria aquest pitjor dels escenaris no només ens portaria a tots a una crisi melancòlica o a gastritis o, en fi, a alimentar el mal humor, sinó que donaria ales a l'extremisme: als de la Falange, que ja tornen a manifestar-se pels carrers de Madrid, però també aquí als que criden contra Espanya. I nosaltres no ho volem això.

En som conscients, per tant, no volem minimitzar els efectes d'una sentència adversa, però hem de dir la veritat, a risc d'equivocar-nos, però hem de dir la veritat. Hem de reconèixer que per bé que puguin no agradar-nos les sentències del Tribunal Constitucional s'han de complir. I, perdoni'm, senyor Mas, jo crec que no es pot fer un joc de mans, dir: «Bé, la complim, però políticament no l'acceptem.» Escolti'm, estem parlant d'institucions. Si vostè vol dir, que suposo que és el que vol dir, que no ens conformarem i intentarem assolir aquests objectius d'una altra manera. Estupend. Fer qualsevol altra cosa seria situar-nos fora de la legalitat, i nosaltres no ho farem, no només per respecte a la Constitució, sinó perquè els interessos de Catalunya sols es poden defensar des de la legalitat. O és que algú pensa que els interessos del nostre país es poden defensar fora de la legalitat? No, dic «algú». No senyalin –no senyalin– que és de mala educació. (*Veus de fons.*)

L'estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que una eventual sentència desfavorable ens pogués fer perdre, perquè encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó, nosaltres

no perdríem les nostres raons, però només podem fer-les prevaler des del respecte a les institucions i a la llei. No trencant la baralla, per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans, i tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols.

I cal recordar, ho he dit abans, hi ha reivindicacions de la societat catalana, algunes ben sentides, que no estan recollides a l'Estatut: l'aeroport, famós, de 1916 ençà, es deia La Volateria, llavors, perquè hi havien els ànecs. I que n'hi ha d'altres que sí que ho estan, però que també podríem ser assolides per altres mecanismes. Recordin que això, entre d'altres, ho ha defensat moltes vegades una persona per la qual tinc el màxim respecte, el president Jordi Pujol, que deia: «Una operació política d'aquesta magnitud s'ha de tenir molt ben pensada perquè hi podríem perdre més que guanyar.» Ho deixo dit aquí, perquè crec que quan un polític diu la veritat, quan un polític no només parla amb el cor, ni amb l'estómac, ni en la calçotada, sinó amb el cap (*exclamacions i rialles*) diu coses que després són recordades pels seus adversaris polítics, amb respecte i amb honor.

Per tant, després de la sentència, política democràtica, institucions, sí, senyor. Ara, encertant –encertant– els objectius, encertant els instruments, encertant els aliats. Què no hem après res? No només del president Pujol, sinó també del president Macià, del president Tarradellas, del president Maragall? El president Macià, l'Estatut 31-32, que ja saben que hi va haver un el 31 i un altre el 32; el president Tarradellas, aconseguint la restitució de la legalitat; el president Pujol desplegant un Estatut que no se'l va acabar, però el va desplegar, i, efectivament, però no ens digui, senyor Mas, perquè m'ha dolgut un pèl i d'això “vostès se n'aprofiten”. Miri, no, d'això se n'aprofita el poble de Catalunya, no minimitzem. No el Govern, no, no, tot això està i tot el que fem hauria d'estar al servei del poble de Catalunya. I el president Maragall, que és veritat, que abans, si hagués estat ara, doncs, l'hagués pogut saludar, la seva tenacitat va fer possible l'Estatut quan molts no hi creien, i com he recordat abans, amb alguns motius que no es podien negligir.

Ens serveix de tan poc aquesta experiència acumulada? Aquest mestratge? Tant desconfiem de les nostres pròpies forces com a país, com a institucions, com a partits?

Per tant, a nosaltres no ens hi trobaran, nosaltres no donem res per perdut, i no hem vingut aquí a anunciar l'apocalipsi, ni demanem a ningú que es penedeixi de res perquè tots som fills de les nostres històries i en general n'estem ben orgullosos, perquè, fins i tot, quan hi ha hagut partits que han volgut aixecar molt el llistó, i ara no parlo només del senyor Mas que volgués l'autodeterminació, però altres que deien que "si no tenim l'aeroport nosaltres no ens la juguem amb aquesta aventura" ho feien pensant que amb això estaven servint l'interès del país. Puc considerar que es van equivocar, però mai els negaré la voluntat que tenien, que és coincident amb la majoria de ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Ara, no dramatitzem, no derrapem i no ens sortim de la carretera abans d'hora, perquè el cotxe tot just s'ha posat en marxa. És el seny i no la rauxa el que ha donat més rendiments al nostre país, també en el camp de l'autogovern. No defensa Catalunya, cregui'm, qui la diu més grossa, no es defensa Catalunya dient que desconixerem l'autoritat del Tribunal Constitucional si no ens agrada la seva decisió i que l'ignorarem... No, no, si no els estic mirant a vostès, estic dient que no situem –no situem– Catalunya, no situem ningú en un carreró sense sortida, no preparem el terreny per aventures irresponsables, no busquem la inspiració en el 6 d'octubre, si m'ho permeten, tampoc en el 30 de setembre, perquè si el que volem defensar és el que ha aprovat el poble de Catalunya, no anem endarrera, que sembli «bé, aquests ja la donen per perduda i ara miren passats més o menys gloriosos», que podríem arribar, fins i tot, quan els peixos portaven les quatre barres per la Mediterrània. No, defensem el que ens toca defensar perquè ens ho ha demanat el poble de Catalunya votant un estatut. I, per tant, ni crisi d'Estat, ni estat de crisi.

És veritat que quan fèiem l'Estatut en alguns moments semblava, i n'he fet abans alguns exemples, d'unes curses aviam qui la deia més grossa. És veritat, també, que

el senyor Mas va tenir la valentia en el moment en què va pujar a aquesta tribuna, i ho va dir, i li reconeixem, va dir «escolteu, el que hem aprovat aquí probablement no s'assoleixi a la primera.» Ho va dir vostè des d'aquesta tribuna, vaig trobar que era un discurs molt encertat, d'aquells que per això me'n recordo, no he hagut d'anar a l'hemeroteca, i deia «és un horitzó nacional, probablement per molts anys.» Com a tal que quedi, però ara la nostra missió és desplegar aquest Estatut i no barrejar naps amb cols.

I, per tant, jo els ho deia, menys mal que no vam fer cas als que van entrar en aquesta subhasta, perquè probablement avui no tindríem ni l'Estatut, no podríem estar fent aquest debat. Tampoc esgrimim grans mals si les coses van malament, perquè potser algú ha pensat que exigir l'autodeterminació o un estat propi com a amenaça això funcionarà davant del Tribunal Constitucional. Doncs, miri, no. Jo crec que a vegades en lloc de fer por es pot fer una altra cosa, esgrimir una amenaça que algú pugui percebre com no real és fer el ridícul.

En el nom de Catalunya ningú no hi podem jugar, perquè quan estem aquí, estem en aquesta institució, estem defensant no només els nostres interessos de partit, que hi són i són ben legítims, sinó que estem intentant representar el conjunt de ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que ni són socialistes, ni són independentistes, ni tan sols nacionalistes, ni tan sols són sobiranistes, són ciutadans i ciutadanes de Catalunya, molts d'ells amb una consciència nacional molt desenvolupada, altres d'ells amb una consciència nacional, senzillament, diferent.

I aquí vam fer un preàmbul de l'Estatut, que recordo que tampoc li agradava al senyor Piqué i ens ho deia en aquell debat, però dient que no era sensat, que no es podia negar a ningú la legitimitat del seu pensament pel que fa a la seva identificació nacional. No ho perdem mai de vista, no ho han perdut mai de vista cap dels presidents de la Generalitat. Això és el que no només ha garantit la unitat del nostre poble, sinó que li ha donat la força per arribar fins on ha arribat.

Per tant, en política no n'hi ha prou amb bones intencions, jo abans deia que potser algunes reivindicacions estaven fetes, segur, des de les bones intencions, s'ha d'encertar –s'ha d'encertar–, i això és difícil. Tothom ens podem equivocar, però jo crec que hauríem d'encertar en una cosa que crec que no és del tot incompatible amb el que li deia al senyor Mas. El Govern, senyor Mas, almenys pel que jo sé, que no en sóc membre, no li està demanant un contracte d'adhesió, no, ni que Catalunya sigui un estat associat, no, no, no, li estem demanant que s'accepti que al Govern correspon fixar les prioritats i portar la negociació i que l'oposició, lògicament pot estar vigilant, pot estar proposant, pot estar participant i col·laborant, però des del reconeixement previ del número ú, que és a qui correspon, davant del Tribunal Constitucional o davant de qui calgui, defensar, en primer lloc, l'autogovern, aquest Estatut i el seu desplegament, que és el Molt Honorable president de la Generalitat, senyor José Montilla Aguilera i el seu govern.

Jo crec que és veritat que és hora d'un catalanisme, jo n'he dit exigent –a vegades quan posem darrera de catalanisme algun adjectiu sembla que li perdem grapa, però jo crec que no–, exigent, com el que es va manifestar en favor de l'aeroport. Un catalanisme exigent que ho ha de ser envers nosaltres mateixos, en primer lloc, envers el Govern, envers totes les institucions, i envers al Govern d'Espanya també.

Exigent per plantar cara quan calgui i exigent per arribar a acords sempre que sigui possible. Un catalanisme exigent incompatible amb el partidisme de vol gallinaci, incompatible en fer propostes sense cap relació amb la realitat. Un catalanisme que sap que en el món en què vivim no és raonable pensar en un futur de Catalunya sense Espanya o contra Espanya. Qui vulgui desertar del combat per la transformació d'Espanya –és també una posició legítima dins del catalanisme–, hauria d'explicar quin és el seu objectiu final, com vol aconseguir-lo, i amb qui vol aconseguir-lo, però, si us plau, ningú, no ho facin objecte d'una petita transacció, d'una petita resolució d'un debat que va sobre una altra cosa.

Jo crec que tots plegats hem de fer un esforç per mantenir el valor de les paraules, per mantenir el valor de la paraula. En fi, tampoc s'hi val dir que ja ens ho arreglarà el poble de Catalunya quan els hi consultem, perquè, clar, el poble de Catalunya potser serà consultat, però algú li haurà d'haver formulat alguna proposta. El que no s'hi val és que vist des de fora els polítics s'han fet un garbuix i ens tornen la pilota.

Escolti, no, no, jo crec que estem a quatre mesos de l'inici del desplegament del millor Estatut de la història de Catalunya, la nostra obligació és desplegar-lo a fons, amb tenacitat, amb fermesa, acceptant la responsabilitat i el lideratge del Govern i, efectivament, cercant compromisos, cercant acords de tothom i fent el cadascú des del seu punt de vista entengui que és el millor per al nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)